

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **L. K.**, zastoupen Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou se sídlem Milešovská 6, 130 00 Praha 3, proti žalovanému: **Krajský soud v Brně**, se sídlem Rooseveltova 648/16, 601 95 Brno, v řízení o žalobě proti oznámení žalovaného ze dne 21. 5. 2015 o odložení žádosti o informace, sp. zn. Si 974/2014, o návrhu Krajského soudu v Brně na přikázání věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 62 A 125/2015 jinému soudu

### t a k t o :

Věc vedená u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 62 A 125/2015 **se p ř i k á z u j e** Krajskému soudu v Hradci Králové.

### O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podanou u místně příslušného Krajského soudu v Brně domáhal zrušení oznámení Krajského soudu v Brně ze dne 21. 5. 2015, č. j. Si 974/2014, kterým byla odložena žádost žalobce ze dne 17. 9. 2014 o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

[2] Krajský soud v Brně předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému soudu v souladu s § 9 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť žaloba směřuje proti Krajskému soudu v Brně a je tudíž dána objektivní pochybnost o nepodjatosti všech soudců specializovaných senátů správního úseku tohoto soudu.

[3] Žalobce se k návrhu na přikázání věci jinému soudu nevyjádřil a nevyužil ani svého práva vyjádřit se ve smyslu ustanovení § 9 odst. 3 s. ř. s. k tomu, kterému soudu má být věc přikázána a k důvodu přikázání, ačkoli byl k vyjádření vyzván přípisem ze dne 21. 7. 2015 č. j. Nad 220/2015 – 60, který mu byl prostřednictvím právní zástupkyně stejného dne doručen, a k vyjádření mu byla poskytnuta lhůta jednoho týdne.

[4] Nejvyšší správní soud shledal návrh Krajského soudu v Brně na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu důvodným.

[5] Dle ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou *soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti*. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu vyplývá, že nestrannost soudce je především subjektivní psychickou kategorií, jež vyjadřuje vnitřní vztah soudce k projednávané věci. Při posuzování námitky podjatosti je však třeba nestrannost vnímat i z hlediska objektivního, tzn. zkoumat, zda skutečně existují objektivní okolnosti, jež vyvolávají oprávněné pochybnosti o nezaumatosti soudce v konkrétním případě. Také podle Ústavního

soudu může být vyloučení soudce z projednávání a rozhodování ve věci založeno nikoliv jen na skutečně prokázané podjatosti, ale již tehdy, jestliže lze mít pochybnosti o nepodjatosti konkrétního soudce; při posuzování této otázky je tedy třeba učinit úvahu, zda – s ohledem na okolnosti případu - lze mít za to, že by soudce podjatý mohl být (viz náleží Ústavního soudu ze dne 27. 11. 1996, sp. zn. I. ÚS 167/94, N 127/6 SbNU 429). Otázka podjatosti nemůže být ve všech případech postavena zcela najisto, nicméně rozhodovat o ní je nutno vždy na základě existujících objektivních skutečností, které k subjektivním pochybnostem o osobě soudce vedou. Platí však, že k vyloučení soudce z projednání a rozhodnutí věci může v zásadě dojít teprve tehdy, je-li evidentní, že vztah soudce k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebude moci, nebo schopen, nezávisle a nestranně rozhodovat (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01, N 98/23 SbNU 11). Podjatost soudce totiž zcela nepochybně zasahuje do ústavního principu zákonného soudce.

[6] Nejvyšší správní soud uvádí, že pochybnosti o nepodjatosti soudců ve smyslu výše uvedeném lze mít například za situace, kdy by měli posuzovat rozhodnutí místopředsedy soudu, u něhož sami působí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 – 70), dále též v situaci, kdy by měli posuzovat činnost předsedy soudu a samotného soudu, u něž působí (Krajským soudem v Brně citovaná usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2012, č. j. Nad 101/2012 – 8, a ze dne 18. 12. 2012, č. j. Nad 95/2012 – 6) nebo v případě, kdy tentýž soud vystupoval v předchozím řízení v pozici správního orgánu prvního stupně (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2008, č. j. Nad 4/2008 – 47).

[7] Soud nemá důvod se od této rozhodovací praxe odchylovat. V projednávané věci by měl Krajský soud v Brně rozhodnout o žalobě, která směřuje proti „*Oznámení o odložení žádosti*“, kterou byla Krajským soudem v Brně jako povinným subjektem dle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, odložena žádost žalobce o poskytnutí informací. Jelikož soudci specializovaných senátů tohoto soudu by měli rozhodovat ve věci, v níž je žalovaným soud, u něhož funkci soudce vykonávají, a s ohledem na obecnou právní zásadu, že nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt, nelze určité rozumné pochybnosti o nepodjatosti soudců Krajského soudu v Brně vyloučit. Za takové situace nelze ze soudců Krajského soudu v Brně sestavit senát, který by mohl o žalobě rozhodnout.

[8] Dle Ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. „*Nejvyšší správní soud přikáže věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát.*“ Nejvyšší správní soud proto přikázal věc jinému soudu, a to Krajskému soudu v Hradci Králové. Nejvyšší správní soud přitom zohlednil geografickou dostupnost tohoto soudu pro oba účastníky řízení.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. srpna 2015

Mgr. Jana Brothánková  
předsedkyně senátu